

A close-up, soft-focus portrait of a woman's face. Her eyes are closed, and she has a serene expression. She is wearing a blue, textured scarf. The lighting is warm and natural, highlighting the texture of her skin and the scarf. The text 'SANDRA BERG' is overlaid in the upper left quadrant, and 'Dertien dagen' is in the center-right.

SANDRA
BERG

Dertien dagen

SANDRA BERG

DE RTIEN DAGEN

Ondanks haar moeilijke jeugd heeft de 28-jarige Nikita zich opgewerkt tot een succesvolle, stijlvolle vrouw. Ze is makelaar en heeft een druk bestaan, waarin alles draait om presteren. Of ze daar echt gelukkig mee is, weet ze zelf niet eens. Met haar drukke baan heeft ze niet veel tijd voor een sociaal leven, maar ze is al jaren bevriend met de oude Tom Burger, die haar een paar keer heeft geholpen als het slecht met haar ging. Het is alleen jammer dat Nikita het bepaald niet kan vinden met zijn zoon, de slonzige politieagent Niklas. Maar als Tom op sterven ligt, geeft hij deze twee de opdracht om samen op zoek te gaan naar een geheim. Ze botsen continu met elkaar en kunnen het bijna nergens over eens worden. Toch zullen ze wel moeten, als ze ooit willen ontdekken wat Tom hun op zijn sterfbed duidelijk wilde maken.

De Story roman is een compleet boek uitgebracht in tijdschriftvorm. Makkelijk leesbaar, goedkoop en handig om mee te nemen. Lezen was nog nooit zo fijn!

Elke vier weken wisselen streek- en familieromans van topauteurs elkaar af in de Story roman-serie. Leef mee met de onthutsende lotgevallen van families waarin meer gebeurt dan de buitenwereld kan vermoeden. Stuk voor stuk herkenbare en toegankelijke verhalen. De romans komen uit het fonds van Uitgeverij Zomer & Keuning, onderdeel van VBK|media en zijn speciaal geselecteerd door Story-redacteuren. De Story roman is te koop bij de boekhandel en tijdschriftverkopers. En bovendien online te bestellen op www.story.nl/roman-serie

WILT U GEEN ENKEL DEEL MISSEN?

Neem dan een abonnement op de Story roman-serie. Kijk voor meer informatie op www.story.nl/roman

Service

Wilt u informatie over de Story roman-serie?

- U kunt uw vraag of opmerking mailen naar story.nl@sanoma.com
 - of schrijf naar Story, Postbus 1760, 2130 JD Hoofddorp

Wilt u abonnee worden?

- Ga voor de snelste service naar www.story.nl/roman
 - of bel 088 – 550 01 25

Klantenservice

(voor vragen over abonnementen, nabestellen reeds verschenen nummers enz.)

- Neem contact op met klantenservice.sanoma.nl
- of bel naar 088-550 01 25, ma t/m vr 9.00 – 18.00 uur

Reeds verschenen nummers kunnen tot 6 maanden na verschijningsdatum worden nabesteld.

Adreswijzigingen (uiterlijk drie weken voor verhuizing)

- Bel 088-550 01 25, ma t/m vr 9.00 – 18.00 uur

Beëindigen van abonnement

Beëindigen van het abonnement kan tegen het einde van de eerste abonnementsstermijn door uiterlijk een maand voor het verschijnen van het eerste nummer van de nieuwe abonnementsstermijn bij Sanoma op te zeggen. Na de eerste abonnementsstermijn kan het abonnement met inachtneming van een opzegtermijn van een maand worden beëindigd.

- Bel 088-550 01 25, ma t/m vr 9.00 – 18.00 uur

Leveringsvoorwaarden

Levering van tijdschriften geschiedt volgens de Leveringsvoorwaarden abonnementen, welkomstgeschenken en artikelen. • U kunt deze vinden op klantenservice.sanoma.nl.

U kunt deze voorwaarden ook schriftelijk opvragen bij Sanoma Media Netherlands B.V., Postbus 1865, 2130 JG Hoofddorp.

© Oorspronkelijke titel: *Dertien dagen*

© 2011 door Sandra Berg

© Coverfoto: istockfoto.com

De Story roman is een uitgave van Story, Sanoma Media Netherlands BV en Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht, onderdeel van VBK|media – 2015.

	Acceptgiro/FINBOX	Automatische incasso
2015	€ 38,48	€ 35,88

Voor abonnementen buiten Nederland gelden afwijkende voorwaarden. Kijkt u hiervoor op klantenservice.sanoma.nl. Abonnementen worden (behoudens tijdige opzegging) automatisch verlengd met een periode van één jaar. Het abonnementsgeld dient vooruit te worden betaald per automatische incasso. Wanneer u per acceptgiro betaalt, worden hiervoor administratiekosten berekend. Bij niet tijdige betaling worden herinneringskosten in rekening gebracht.

Doe mee aan VoordeelSparen. Spaar gratis VoordeelPunten met uw abonnement op Story roman-serie. Ga naar www.voordeelsparen.nl voor het koppelen van uw abonnement zodat u automatisch meespaart en profiteert van de vele voordelen!

Losse verkoop Aldipress B.V., De Meern, tel 030 – 666 06 11

Sanoma Media Netherlands B.V., de uitgever van de Story roman, legt van haar abonnees en klanten in het kader van haar dienstverlening gegevens vast. Deze gegevens worden gebruikt ter uitvoering van de overeenkomst en om abonnees en klanten te informeren over relevante producten en diensten van Sanoma Media Netherlands B.V. De gegevens kunnen ook worden gebruikt door onze groepsmaatschappijen en door zorgvuldig geselecteerde organisaties om abonnees en klanten te informeren over relevante aanbiedingen betreffende producten en diensten. Als u op deze informatie geen prijs stelt, dan kunt u dit schriftelijk doorgeven aan: Sanoma Media Netherlands B.V., Postbus 1865, 2130 JG Hoofddorp onder vermelding van 'privacy' of per e-mail privacy.nl@sanoma.com. • Zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is opname van de Story roman in een leesportefeuille niet toegestaan. • © Sanoma Netherlands B.V.

Niets van deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijke verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (Postbus 3060, 2130 KB) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling. Drukfouten voorbehouden. • Story behoudt zich uitdrukkelijk het auteursrecht voor op exclusief voor haar gemaakte ontwerpen. Deze zijn niet bestemd voor handelsdoeleinden. Tegen inbreuk zullen rechtsmaatregelen worden getroffen.

Uitgeverij Sanoma Media Netherlands
Capellalaan 65, Postbus 1865
2130 JG Hoofddorp
Drukkerij: Pijper Media

sanoma

Proloog

Tom Burger zat op de oude dekenkist op zolder en liet de foto's door zijn handen glijden. Hij wist precies wat ze weergaven en waar ze voor stonden. De afbeeldingen waren in zijn geheugen gebrand. Het leek allemaal zo eindeloos lang geleden, en tegelijkertijd angstaanjagend dichtbij. Hij bekeek de foto's ook nu niet. Hij kon het niet opbrengen. Zelfs niet onder de huidige omstandigheden. Het bleven slechts schimmen op glanzend papier; spoken uit zijn eigen verleden. Hij had geprobeerd ze te vergeten. Tevergeefs. Uiteindelijk haalden ze hem toch in, wist hij nu. Hij stond op en liep naar het dakraam. Hij zag de grijze man met het veel te oude gezicht in de stoffige ruit. Tom keek hem aan met vermoeide ogen en rimpels, die hem zoveel ouder maakten dan hij in werkelijkheid was. Een oude, vermoeide man. Maar hij was pas vijftenzestig. En toch was zijn tijd voorbij. Het stemde hem bitter. Hij strekte zijn hand uit en raakte de ijskoude vingers van de man in de ruit aan. Alsof hij via zijn spiegelbeeld zichzelf aan kon raken; zichzelf kon voelen. Een contact met hemzelf dat nooit echt tot stand was gekomen. Hij liet zijn hand zakken en boog zijn hoofd. Er was iets wat hij moest doen, al deed het hem pijn er alleen al aan te denken. Hij besepte dat hij een spel had gespeeld. Bijna heel zijn leven. Hij besepte dat niemand wist wie hij werkelijk was. En wat hij had gedaan. Tom Burger was voor de buitenwereld een succesvol zakenman, donateur van veel goede doelen, de verantwoordelijke vader van Niklas en de beschermheer van Nikita. Tom Burger, een goede man. Hij glimlachte triest. Ze moesten eens weten. Hij haalde diep adem en hoestte. Een felle pijn in zijn borst herinnerde hem aan zijn ziekte. Hij pakte zijn zakdoek en hield deze voor zijn mond. Hij keek er niet naar toen de rust in zijn lijf terugkeerde en hij de doek weer in zijn zak stopte. Het deed er allemaal niet meer toe. Hij haalde diep adem en liep naar de trap. Tijd om het masker te laten vallen. Tijd om te laten zien wie hij werkelijk was en welke last er op zijn schouders lag. Hij wist dat hij Niklas en Nikita zou kwetsen. Vooral Nikita. En deze keer kon hij niets doen om haar te beschermen. Hij kon haar immers niet beschermen tegen hemzelf. Omdat hij altijd te laf was geweest. Omdat hij altijd de schijn had opgehouden. Zijn verleden haalde

hem in. Hij zou zijn prijs betalen. Dit was gerechtigheid voor hem, niets meer en niets minder. Maar zo zou het niet voelen voor Nikita. Niet voor Niklas. Zij hadden dit niet verdiend. Maar ja – er was geen sprake van een keuze. Tom ging naar beneden, naar de bibliotheek. Eenmaal neergezakt in de fauteuil bij de haard overviel hem de vermoeidheid. Met trillende handen schonk hij zichzelf een borrel in en stak nog een sigaret op. Hij wist niet eens meer of het hem nog smaakte. Hij kreunde even en trok een deken over zich heen. Hij wist dat het niet lang meer zou duren.

1

Nikita liep door het landhuis, dat bijna pal op de grens tussen Nederland en Duitsland was gebouwd, lang voordat ze zelf was geboren. Al toen ze dit huis voor het eerst had bekeken, had ze zich verbaasd over de authentieke stijl die de bewoners hadden gehandhaafd zonder ook maar een moment te vervallen in kwalitatief minder materiaal of kopieën van de oorspronkelijk gebruikte accenten. Het was duidelijk dat familie Langermann vermogend was. Maar de zonen waren het huis uit en Marie-Antoinette Langermann werd in een privé-verzorgingstehuis verpleegd omdat ze nooit meer zou herstellen van een infarct. Haar man, Benedikt Langermann, had onlangs een kleine bungalow gekocht in het nabijgelegen park, dicht bij het prachtige verzorgingstehuis van zijn vrouw, waar oude eiken en een stille vijver met waterlelies het beeld bepaalden. Nikita wist dat het Langermann pijn deed om zijn huis te verkopen. Ze had hem haar sympathie geschonken; gezegd dat ze het begreep en hem ervan verzekerd dat hij zich nergens zorgen over hoefde te maken. Dat zij alles zou regelen. Benedikt Langermann wist, net als zij, dat het haar taak was om alles te regelen. Simpel. Omdat ze daarvoor werd betaald. Maar hij had dankbaar geknikt en zij had hem een bemoedigende glimlach geschonken. Ze was blij dat hij nu uit de buurt was. Ze had geen behoefte aan zijn sentimentele geleuter. Want uiteindelijk was haar sympathie voor hem strikt beroepsmatig. Een zakelijke beslissing. Zoals alles in het leven, wat haar betrof. Haar hoge hakken tikten kittig op de houten trap toen ze de potentiële kopers naar de bovenverdieping begeleidde. Ze kon de details noemen zonder dat ze erbij nadacht. Ze was zelfs in staat het bijbehorende enthousiasme gedoseerd in te voegen. De vermoeiende matheid die haar plaagde was niet zichtbaar voor het paar dat haar volgde. Ze wist niet zeker of dat een voordeel was. Ze zouden uiteindelijk toch niet kopen, wist ze. Haar baas staaarde zich blind op namen en reputaties, maar zij wist wel beter. Het stel teerde op vergane glorie. De crisis had ook hen te grazen genomen. Het oudroze mantelpakje van de vrouw vertoonde slijtageplekken, een soort stofvermoeidheid, als iets dergelijks al zou bestaan. Het was te veel gedragen. De rinkelende juwelen waren namaak. Haar magere

gezicht had een gretige, verbeterde uitdrukking. Ze had nog niet geaccepteerd dat ze niet meer tot de *upper class* hoorde. Misschien zou ze het ook nooit accepteren. De man wist het wel. Hij volgde zijn vrouw omdat het moest. Maar hij wist, net als Nikita, dat dit huis ver boven hun budget lag. Als haar baas zijn verstand had gebruikt in plaats van zijn fixatie op klasseverschillen, had hij haar de moeite van deze rondleiding kunnen besparen. Maar haar baas droeg een stel ondoordringbare oogkleppen, die hen de kop zouden kosten. ‘Hier is de ouderslaapkamer,’ dreunde Nikita op, terwijl ze de deur openzwaaide. Ze liep op haar hoge hakken en met kaarsrechte rug de kamer in. Ze keek niet naar het bed. Ze keek nooit naar het bed. Ze maakte slechts een weids gebaar met haar armen en hield zorgvuldig de op haar gezicht geplakte glimlach in vorm. Haar ogen gleden slechts even naar haar eigen spiegelbeeld in de spiegel op de kast. Ze had het gevoel dat ze naar een etalagepop keek. Knap gezichtje, perfect glanzend haar bijeengebonden in een donkere vlecht en een klein, smal lijf, geschikt voor iedere outfit. Een mannequin; plastic perfectie. De vrouw liep keurend door het vertrek. ‘De badkamer, neem ik aan?’ Ze wees op de deur naast de kast. Nikita knikte. Natuurlijk was er een badkamer. Er was altijd een badkamer grenzend aan de slaapkamer in de huizen die zij verkocht. De vrouw zwaaide de deur open. Haar gezicht had een kritische trek omdat het zo hoorde. In ieder geval volgens haar. Onwillekeurig keek Nikita even naar de man en ze ontmoette zijn ogen. Er flakkerde iets van hoop in hem op. Nikita wendde zich af. Weer zo een. Haar telefoon liet van zich horen met een bescheiden geluid. Geen heftige toontjes, grappige geluiden of andere onzin. Slechts een lichte beltoon, die door een ander nauwelijks werd opgemerkt, maar die zij meteen herkende. Nikita verontschuldigde zich werktuiglijk. ‘Tom?’ reageerde ze verbaasd toen ze hoorde wie ze aan de telefoon had. Tom stoorde haar nooit op haar werk. Hij was de enige van wie ze dat zou accepteren, maar ook de enige die het niet deed. Behalve nu. Nikita kreeg een weeïg gevoel in haar maag nu ze naar zijn stem luisterde. Ze kon het niet verklaren. Ze wist alleen dat het zo was. En dat had niet alleen te maken met de heesheid en vermoeidheid in Toms stem, want daaraan was ze inmiddels bijna gewend. ‘Ik zou het prettig vinden als je zondagavond naar mij toe komt,’

zei Tom. Tom vroeg nooit iets van haar. Hij deed slechts af en toe een voorstel, dat ze altijd met graagte aannam. Maar dit keer was het anders, wist Nikita. Hij zei dat hij het prettig zou vinden als ze kwam, maar ze wist dat hij haar nodig had; dat hij het daadwerkelijk aan haar vroeg. Het maakte haar een beetje bang. 'Is er iets, Tom?' Ze hoorde hem bijna glimlachen door de telefoon. 'Ik wil je gewoon graag zien.' Ze wist dat hij loog en hij wist dat zij dat wist. Maar ze hielden beiden de schijn op. 'Natuurlijk kom ik zondag,' zei Nikita. 'Zeven uur?'

'Zeven uur is prima.' Zeven uur was altijd prima. Het was de tijd waarop Tom koffie met een borreltje dronk. De tijd waarop hij het liefst mensen ontving. Waarop hij háár altijd het liefst ontving. Want iemand anders was er niet meer. Andere mensen waren beetje voor beetje uit zijn leven verdwenen, zoals dat altijd gebeurde wanneer er niets meer te halen viel. Alleen zij, Nikita, was gebleven. En Niklas natuurlijk. Niklas... Ze haalde diep adem en liep achter de vrouw aan, de badkamer in. Ze zag hoe de vrouw haar vingers over het marmer liet glijden met een hebbelijke uitdrukking op haar gezicht. Nikita onderdrukte de neiging om haar duidelijk te maken dat ze dit huis nooit kon kopen, en een soortgelijk pand ook niet, en dat ze net zogoed konden vertrekken omdat ze haar tijd beter kon gebruiken. Maar ze zei niets. Ze vormde haar mond weer tot een kunstmatige glimlach en stelde voor om de rest van het huis te bekijken.

Niklas liep zijn tussenwoning op de Steegstraat binnen, met de dossiers onder zijn arm geklemd. De geur van pasta en verbrand vlees kwam hem tegemoet. Vreemd genoeg gaf het hem een gevoel van huiselijkheid. Hij zou vaker moeten koken, bedacht hij. Ook al bleef de geur te lang hangen. Vooral als het niet helemaal volgens planning verliep. Maar afhaalmaaltijden waren nauwelijks een gezond alternatief. Een buikje was nog niet zichtbaar, maar dat was slechts een kwestie van tijd als hij zijn eetgewoontes niet veranderde. Hij gooide zijn oude spijkerbroek en stinkende sokken van de bank, zodat hij plaats had om te gaan zitten. De ochtendjas en de krant liet hij liggen. Het smerige bord, het bierglas en de twee flessen, het boek en een bundeltje post dat hij nog moest bekijken, schoof hij aan de kant, zodat er een plaats op de salontafel vrijkwam waar hij zijn dossiers kon neerleggen. Hij moest het huis misschien toch maar eens een keer opruimen. Maar niet nu. Hij wreef een keer ruw door zijn dikke donkere haren, pakte de eerste map en leunde achterover om de resultaten van het onderzoek te bekijken. De map bevatte foto's. Hij had een grondige hekel aan het bekijken van deze foto's, maar het was een onderdeel van zijn werk. Niklas zag een veel te jonge vrouw wier opengesperde ogen niets meer zagen. Er was bloed zichtbaar tussen de haren, maar het was zo bescheiden aanwezig dat je zou verwachten dat ze na het maken van de foto's was opgestaan en zich met een pijnlijk gezicht over het hoofd had gewreven om weer verder te gaan met haar leven. Maar deze vrouw was niet meer opgestaan. Ze was niet meer verdergegaan met haar leven. Ze lag in het mortuarium en wachtte op een begrafenis, die was uitgesteld om de mogelijkheid tot het oplossen van haar gewelddadige dood open te houden. Het net, bestaande uit bewijsmateriaal en getuigenverklaringen, sloot zich om haar man. Zoals zo vaak. De recherche had de twijfel daarover al achter zich gelaten. Maar het was aan Niklas om de feiten op een rij te zetten en zekerheid te verschaffen. Om eventuele gaten in het onderzoek te herkennen en ervoor te zorgen dat de nodige aanvullingen werden gedaan. Het was aan Niklas om het net te dichten. Niemand wilde er in de rechtbank achter komen dat er fouten in het onderzoek waren geslopen,

waardoor de dader vrijuit ging. Al helemaal niet als de dader in kwestie geen gewetenswroeging toonde en zich vermaakte met zijn spiksplinternieuwe minnares. Niklas maakte aantekeningen terwijl hij door het dossier bladerde en werd uit zijn concentratie gehaald toen de telefoon overging. Zijn ex, zag hij. Als hij verstandig was, nam hij het telefoontje niet aan. Maar Niklas was niet verstandig. ‘Karin?’ reageerde hij. ‘Ze zeiden op het bureau dat je al naar huis was.’

‘Ik kan hier beter nadenken.’

‘In die troep?’

‘Welke troep?’

‘Je weet wel wat ik bedoel.’

‘Wat wil je, Karin?’

‘Het huis.’

‘Ja, dat weet ik. Maar buiten dat.’

‘Ik wil dat hele gedoe met die advocaten niet. We zijn nota bene nooit getrouwd geweest. Ik word doodziek van de vragen die ze stellen...’

‘Van de vragen die mijn advocaat stelt?’ Het was een paar tellen stil. Toen zei ze: ‘Hij is irritant.’

‘Hij doet zijn werk en komt voor mijn rechten op.’

‘Als jij je niet had opgesteld zoals je hebt gedaan, was alles anders gelopen.’

‘Je bedoelt dat alles anders was gelopen als ik naar Amsterdam was gegaan voor die hoge functie, een mooi appartement had gekocht en de hielen had gelikt van die belangrijke vrienden van je?’

‘Je gedroeg je als een lompe boer.’

‘Misschien ben ik wel een lompe boer.’

‘Ik begrijp het niet. Je hebt alle mogelijkheden om...’

‘Karin, alsjeblieft. Laten we erover ophouden. Je krijgt het huis en dat weet je. Maar ik zal eerst iets anders moeten zoeken. Een kartonnen doos onder een viaduct gaat mij net te ver.’

‘De flat waar ik nu zit is smerig, duur en ligt in een rotbuurt.’

‘Ik doe wat ik kan.’

‘Niklas...’

‘Sorry, Karin, ik kom om in het werk. Ik bel je later.’ Hij verbrak de verbinding. Goed, hij deed niet helemaal wat hij kon. Het interesseerde hem niet dat Karin de woning wilde.

Wat hem betrof mocht ze er gelukkig worden, maar hij had gewoon nog geen zin om op zoek te gaan naar een alternatief voor hemzelf. Het hele gedoe van advertenties napluizen, huizen bekijken en alles wat er verder bij kwam kijken, was niet iets waar hij naar uitkeek. Misschien deed zich vroeg of laat vanzelf iets voor. Hij zou wel zien. Karin terugbellen deed hij ook niet. Dat wist hij en dat wist zij. En uiteindelijk zou zij hem weer bellen, en hij zou zijn belofte weer doen. Hij schudde even zijn hoofd en boog zich weer over het dossier. Het duurde slechts twee minuten voor de telefoon weer overging. Alweer Karin, dacht hij. Waarom liet ze hem niet met rust? Hij keek met tegenzin op de display. Maar het was niet Karin, het was Tom. Dat verbaasde hem. Tom belde bijna nooit. Hij nam genoeg met de steeds zeldzamer wordende keren dat Niklas hem opzocht. Niklas nam meteen op. Hij hoefde zijn naam niet te zeggen. De kans dat iemand anders op dit nummer opnam, was nihil. ‘Tom?’

‘Niklas. Fijn dat ik je te pakken krijg.’

‘Ik was thuis aan het werk. Je weet hoe het gaat op kantoor...’

‘Ik wilde je niet storen...’

‘Het maakt niet uit. Wat kan ik voor je doen?’ Niklas probeerde opgewekt te klinken. Maar elke keer als hij Tom sprak, kreeg hij de laatste tijd die bittere smaak in zijn mond. Tom was oud geworden. Als Niklas hem veelbetekende vragen stelde, gaf Tom nietszeggende antwoorden. En dat zat Niklas dwars. Hij kende Tom goed genoeg om te beseffen dat er meer aan de hand was dan de man wilde toegeven. En uiterekend dat wilde Niklas niet weten. Misschien dat hij daarom nooit te lang aandrong op een eerlijk antwoord. Waarom zou hij ook? Hij zou het hoe dan ook niet krijgen. ‘Zou je zondag naar mij toe kunnen komen?’ vroeg Tom. Hij hoestte even, maar probeerde het te onderdrukken. ‘Je moet stoppen met roken,’ zei Niklas. ‘Weet ik.’ Natuurlijk wist hij het. Maar hij zou het niet doen, dat wisten ze allebei. Niklas negeerde het verder en zei: ‘Natuurlijk kom ik.’

‘Fijn. Dat is echt heel fijn. Zeven uur?’

‘Ja, is goed.’ Ze verbraken de verbinding en Niklas bleef een paar minuten met de hoorn in zijn handen zitten. De bittere smaak in zijn mond was sterker geworden en ging

gepaard met een vaag gevoel van misselijkheid. Een voor-gevoel. Niklas haalde diep adem en boog zich weer over het dossier. Maar het duurde lang voordat hij zich weer kon concentreren.

3

Nikita was precies op tijd. Ze reed de oprijlaan op van het oude landhuis, waar Tom Burger woonde, toen ze de oude zwarte Volvo van Niklas zag. Ze liet het gaspedaal van haar eigen vrijwel nieuwe Audi TT los en aarzelde. Ze kon doorrijden. Ze kon ook de lus in de oprijlaan volgen en het landgoed weer verlaten. Dat was het gemakkelijkste om te doen, en de meest aantrekkelijke optie op dat moment. Maar Nikita koos zelden voor de gemakkelijkste uitweg. Bovendien had ze Tom beloofd dat ze vanavond zou komen. Ze gaf licht gas bij en parkeerde haar auto naast de oude brik van Niklas. Toen ze uitstapte, keek ze even naar het oude landhuis van Tom. Het had een wat grauwe, vermoeide tint gekregen in de loop der jaren, alsof het, samen met Tom, in een te hoog tempo oud werd. Maar de lichte verwaarlozing die het de laatste tijd had ondergaan, had nooit de waarde aangetast. Nikita realiseerde zich dat ze van het huis hield. Ze wist niet precies waarom. Renovaties waren er de laatste jaren niet meer aan verricht en het ontbeerde veel van de luxe die ze gewend was in de huizen die ze verkocht en waar haar eigen huis in uitblonk. Het was geen financiële kwestie, de reden dat Tom nooit geld had besteed aan modernisering. De beweegredenen waren eerder sentimenteel van aard. Tom wilde het huis houden zoals het was, met het eigen, unieke karakter dat het altijd had gehad. Nikita kon hem daar alleen maar gelijk in geven. Ze wierp een blik op de hoge ramen en de duisternis daarachter. Er brandden lampen op de benedenverdieping, maar meer dan een enkele schemerlamp was er op dat moment niet in gebruik. Het gaf Nikita een oncomfortabel gevoel. Tom dronk altijd beneden koffie rond deze tijd. Koffie met een borreltje. Er brandde altijd volop licht. Behalve nu. Nikita keek naar boven en zag de twee verlichte ramen, die als de ogen van een roofdier tegen de duisternis van de muur afstaken. Haar gevoel van onrust nam toe. Ze liep met grote passen naar de voordeur, maar ze belde niet aan. Ze belde nooit aan. Ze merkte wel dat haar hand een beetje trilde toen ze de zware deur openschoof. Haar voetstappen klonken hol in de hal. In het midden van de hal, onder de zware kroonluchter, bleef ze een tel staan. Ze hoorde gedempte stem-

men op de bovenverdieping. Ze had kunnen roepen dat ze er was of de bibliotheek binnen kunnen gaan. Maar ze deed het niet. Ze kneep haar handen samen tot vuisten en liep de trap op. Ze wist de weg, ze had hier af en toe geslapen. Voor het eerst toen ze een dwarse puber van vijftien was geweest en Tom haar van de straat had geplukt met de belofte van nieuwe kansen. Ze had hem niet geloofd. Waarom zou ze? Ze had de deur van haar slaapkamer op slot gedaan en geen woord meer tegen hem gezegd. Maar Tom had woord gehouden: hij had haar opgevangen zo goed hij kon en had niet geprobeerd haar persoonlijke ruimte binnen te dringen. Daarna had ze vaker een nacht doorgebracht in het oude huis. Nooit meer dan slechts een nacht, en de gewoonte om haar deur af te sluiten was gebleven, maar toch: ze was hem gaan vertrouwen. Tom was namelijk nooit ook maar in de buurt van die deur gekomen. Hij was op zijn eigen kamer gebleven, links van de kamer die ze min of meer als de hare beschouwde. De deur van zijn kamer stond nu open en licht stroomde naar buiten. Nikita liep erheen en duwde de deur zachtjes open. Ze zag Tom meteen liggen. Het bezorgde haar een schok, hoewel ze het had kunnen weten. Hij leek opvallend klein en mager in dat enorme bed van hem. Zijn gezicht was ingevallen. Misschien was dat allang zo, maar het was haar nooit zo opgevallen als nu. Schimmen van Niklas en dokter Van Bilt stonden naast het bed. Ze keek hen niet aan. Ze groette slechts werktuiglijk, maar hield haar ogen gericht op Tom. Ze schudde haar hoofd. 'Tom...'

'Nikita. Je bent gekomen.'

'Je belde en ik... Tom... Wat is er aan de hand?' Ze stelde een vraag waarop ze het antwoord al wist. Haar verstand vocht tegen die wetenschap. De angst om hem te verliezen, was meer dan ze kon verwerken. Meer dan ze wilde ook. Ze weigerde te voelen wat zo sterk in haar aanwezig was. Als ze het maar bleef ontkennen, ging het misschien voorbij, was het allemaal niet echt... 'Ik ben bang dat mijn tijd om is,' zei Tom eenvoudigweg. Hij doorbrak daarmee

haar gedachtegang; haar ontkenning. Nikita schudde heftig haar hoofd. 'Nee. Zeg zoiets niet. Je bent nog jong. Vijfenzestig pas. Waarom...'

'Ik ben ziek, Nikita.'

'Nee. Nee...'

Ze had hem horen hoesten. Ze had het bloed gezien als hij hoestte. Ze had de pijn in zijn gezicht gezien en de intense vermoeidheid. Ze had hem oud en mager zien worden in slechts een paar maanden tijd. Maar ze had de waarheid niet willen weten. Niet voor zichzelf. Ze had genoeg genomen met zijn mededeling dat het allemaal niets voorstelde; dat het slechts om een chronische verkoudheid ging en dat het allemaal goed zou komen. Terwijl ze beter had geweten. Tom glimlachte weer even. Ze zag een berusting in zijn gezicht die ze niet wilde zien. Met een hulpeloos gebaar keek ze naar dokter Van Bilt. De arts was niet veel jonger dan Tom, maar hij zag er veel gezonder uit met zijn ronde hoofd en zijn goedgevulde lichaam. Hij lachte veel, wist Nikita. Maar nu niet. Niet deze keer. 'Wat doe je hier?' vroeg Nikita aan hem. Haar stem klonk bijna agressief. De arts gaf geen antwoord. Hij keek haar aan en glimlachte. 'De dokter is hier omdat ik hem nodig heb,' zei Tom. Waarom klonk zijn stem zo zwak? 'Net als Niklas.' Nikita wist dat Tom ook Niklas had gevraagd. Dat had ze al meteen begrepen toen ze hem had gezien. Ze hoefde geen uitleg. Niklas was zijn zoon; Tom had ieder recht hem te vragen. Maar zij hoefde het niet te weten. Ze had geen enkele intentie om ook maar één woord met Niklas te wisselen. Niklas deed er nu niet toe. 'Nikita... Mijn tijd is om en dokter Van Bilt is hier om mij te begeleiden.'

'Nee... Waarom?'

'Omdat ik ziek ben. Ik heb kanker, Nikita, in een gevorderd stadium. Ik denk dat je dat wel weet. Te veel sigaretten.' Hij hoestte. Nikita zag de pijn in zijn gezicht. 'Je kunt je laten behandelen en...'

'Je weet wel beter,' onderbrak Tom haar. 'Ik wil niet wegwijnen in een ziekenhuis. Er is geen kans op genezing. Ze kunnen het rekken, maar dat wil ik niet. Ik wil gaan zonder pijn en zonder de ellenlange lijdensweg die me anders te wachten staat. Noem me een lafaard, maar zo is het.'

'Je bent geen lafaard, Tom.'

‘Je hebt geen idee.’ Hij schudde langzaam zijn hoofd. ‘Wat bedoel je?’ Tom hoestte weer. Er kwam een beetje bloed op zijn lippen. Het maakte Nikita ziek om dit allemaal te moeten zien. Niklas stond naast Tom en legde zijn hand op diens arm. Waarom viel het haar nu pas op hoe mager Tom was? Het contrast met Niklas’ grote hand was onmiskenbaar. ‘Ik wil afscheid nemen van jullie, nu het nog kan. Nu ik jullie nog kan zien en erbij ben.’ Tom keek Niklas en Nikita een voor een aan. ‘Van alle zogenaamde vrienden die ik had, zijn jullie als enigen overgebleven.’ Hij richtte zich tot Niklas. ‘Jij bent natuurlijk meer dan alleen een vriend. Je bent mijn zoon. Het spijt mij dat ik niet meer tijd met je doorbracht toen ik er nog gezond genoeg voor was. Dat zaken altijd voorgingen en dat ik niet deed wat ik had moeten doen om een goede vader voor je te zijn.’ Niklas kneept zacht in zijn arm. ‘Je was een goede vader. Bént een goede vader.’ Misschien was dat niet helemaal waar. Tom had weinig tijd voor hem toen Niklas nog een jongetje was. Hij had geld gehad en hij had ervoor gezorgd dat Niklas niets tekortkwam, maar tijd... Tijd was er nooit geweest. De verplichte weekends in Toms huis had hij vaak in zijn eentje doorgebracht. In de puberteit had hij iedereen wijsgemaakt dat hij dat prettig vond omdat hij ongestoord zijn gang kon gaan, mensen kon uitnodigen – niet zelden meisjes – en feestjes kon houden. Maar hijzelf en Tom hadden beter geweten. Tom had het de laatste jaren min of meer goedgemaakt. Niet met woorden of specifieke daden, maar op de een of andere manier was de boodschap toch doorgekomen. Maar Niklas was toen een beetje afgehaakt. Het was te weinig, en te laat. Tom glimlachte weer een beetje. Hij wist ook wel beter. Hij wendde zich tot Nikita. ‘Jij betekent voor mij ook veel meer dan een gewone vriendin. Dat weet je.’ Nikita knikte. ‘Jullie zijn mij het meest dierbaar. Daarom wilde ik dat jullie hierheen kwamen. Dat ik jullie nog een laatste keer kon zien.’

‘Maar je gaat toch vandaag niet...’ begon Nikita. Tom stak een hand omhoog om haar te onderbreken. ‘Ik weet niet wat er gaat gebeuren, maar mijn krachten nemen af. Als ik mijn gevoel mag geloven, duurt het niet lang meer. Het spijt me, Nikita, Niklas. Het spijt me echt, maar ik heb er vrede mee.’ Hij keek naar buiten. Meer dan duisternis was

er niet te zien, maar Tom wist wat zich daarin verborg. ‘Het is alweer herfst. De natuur sterft, en ik ga mee. Mijn uren zijn geteld...’ Hij glimlachte een beetje. Nikita boog haar hoofd. Niklas wierp een vluchtige blik haar kant uit. Hij wist hoeveel Nikita voor zijn vader had betekend. Hij had nooit begrepen waarom, maar het was de waarheid. Alleen ging het nu niet om haar. Hij wendde zich weer van haar af en keek naar Tom. ‘Is er nog iets wat ik, wat wij, voor je kunnen doen?’

‘Afscheid nemen. En een belofte maken.’ Niklas en Nikita keken de man aan. ‘Er zijn foto’s... Ze liggen op zolder.’ ‘Wat is er met die foto’s?’ vroeg Nikita. ‘Ze zijn belangrijk. Ze zullen jullie helpen.’

‘Waarmee?’

‘Er is iets wat ik moet vertellen. Ik zou het nu kunnen doen, maar ik ben laf, zoals ik al zei. Bovendien zijn er te veel vragen. Het is aan jullie om de waarheid naar boven te halen.’

‘Waarover?’ Tom glimlachte weer. Hij gaf geen antwoord. Hij keek Niklas en Nikita allebei nog een keer aan. ‘Jullie moeten het samen doen,’ zei hij. ‘Jullie hebben elkaar nodig.’

‘Wat? Waarom?’ reageerde Nikita, bijna paniekerig. Wat verlangde Tom van haar? ‘Het uitzoeken.’ Tom hoestte weer. Zijn stem was vermoeid en zijn ogen zakten dicht.. ‘Wat moeten we uitzoeken?’ wilde Niklas weten. ‘Het staat in het testament. Maar ik heb jullie belofte nodig,’ zei Tom haperend. ‘Welke belofte?’

‘Dat jullie... het doen,’ fluisterde Tom. ‘Wat doen?’

‘Beloof het!’ Niklas aarzelde even en knikte toen. ‘Wat het ook is, we doen het.’ Hij zond Nikita een dwingende blik. Nikita dwong zichzelf tot een lachje en knikte ook. ‘Goed. Het is goed.’ Tom strekte zijn hand uit naar Niklas. Niklas pakte de hand vast. Zijn mond voelde droog. Tom kneept in de hand van zijn zoon, maar er lag geen kracht in die handdruk. Niklas boog zich over hem heen en omhelsde zijn zieke vader kort. Hij voelde breekbaar aan en Niklas onderdrukte een lichte huivering. Toen Niklas Tom losliet en achteruit week, liep Nikita naar haar vriend toe. Ze gaf hem haar hand. Hij voelde koud aan en ze legde haar andere hand weer boven op die van hem. Geen omhelzing, geen kus. Dat hadden ze nooit gedaan. Ze hield

van Tom. ‘Het is beter dat jullie nu gaan,’ zei dokter Van Bilt terwijl hij de toevoer van de morfine bekeek. ‘Het kan niet lang meer duren.’ Niklas en Nikita namen afscheid zonder verdere woorden en liepen vrijwel gelijktijdig de kamer uit. Dokter Van Bilt bleef achter en Niklas en Nikita wisten dat dit het laatste was wat ze van Tom zouden meemaken... Ze zeiden geen woord tegen elkaar toen ze de trap afliepen, maar in de hal bleven ze allebei besluiteloos staan. ‘Ik zal koffie zetten,’ besloot Niklas. ‘Van Bilt komt straks naar beneden en dan horen we hoe het verdergaat.’ Nikita knikte. ‘Bibliotheek?’ stelde Niklas voor. ‘Ja.’ Tom dronk altijd koffie in de bibliotheek. Nooit in de woonkamer. Nikita dacht dat hij nooit erg veel in de woonkamer was geweest. Terwijl Niklas naar de keuken liep om koffie te zetten, ging ze de bibliotheek binnen en ze bleef midden in de schemerdonkere kamer staan. Grote boekenkasten vulden de wanden. Iedere plank was gevuld met boeken en Nikita dacht niet dat er een onderwerp bestond dat niet in minstens een van de boeken werd besproken. Daarnaast was er natuurlijk de literatuur; de romans en nouvelles en dichtbundels. Sommigen hadden historische waarde, andere waren slechts voor Tom van belang geweest. Haar vinger gleed over de kaften. Ze dacht aan Tom; aan de moeilijke momenten die hij nu had. Het was onvoorstelbaar dat hij er straks niet meer zou zijn. Ze voelde woede opborrelen, een emotie die ze niet wilde voelen. Ze wilde het begrijpen, om hem huilen desnoods. Maar er waren geen tranen, er was geen begrip... Ze voelde slechts die woede, die onoverkomelijke woede. Ze slikte moeizaam en liep naar de fauteuil dicht bij de haard. Tom had altijd in die stoel gezeten. Misschien was het een stuk opstandigheid dat haar deed besluiten om uitgerekend daar te gaan zitten. Ze keek naar de dovende vlammen in de open haard. Niklas kwam de bibliotheek binnen met twee mokken koffie. Hij zette een van de mokken voor haar neer zonder iets te zeggen en ging tegenover haar zitten. Er zat melk in de koffie, zag ze. Waarschijnlijk ook suiker. Nikita nam nooit melk en suiker in haar koffie. Het irriteerde haar dat hij niets had gevraagd, maar ze zei niets. Ze pakte de koffie in de kom van haar handen, alsof ze zich daaraan wilde warmen. Misschien was dat ook zo. Het was zo zeldzaam kil in de bibliotheek. Ze geloofde niet dat het er

eerder zo kil was geweest. Ondanks het smeulende vuur. Ze keek Niklas niet aan. Ze had zijn blik gezien, toen hij was binnengekomen en had gezien dat ze in Toms stoel zat. Maar het deerde haar niet. Of nee, dat was niet helemaal waar. In zekere zin gaf het haar een gevoel van genoegdoening. Alsof ze hem wilde straffen voor wat nu gebeurde. Geen van beiden zei een woord. Ze zaten tegenover elkaar en staarden naar de langzaam dovende vlammen. Het tikken van de klok had een bijna hypnotiserende werking in de zware stilte. Alsof de klok de tijd wegtikte die Tom nog was gegeven. Ondanks het gestage getik wist Nikita niet hoelang het geduurd had voordat de arts weer naar beneden kwam. Ze had niet meer naar de klok gekeken. Het was erg genoeg geweest om hem te horen. Maar toen de dokter de bibliotheek binnenkwam en zijn anders zo joviale gezicht die ernstige trekken vertoonde, wist ze dat het voorbij was. ‘Is hij...?’ vroeg Niklas, geheel ten overvloede. De arts knikte. ‘Hij is rustig ingeslapen. Ik zal ervoor zorgen dat Hans Naus wordt gewaarschuwd om de begrafenis te regelen. Naus weet overal van. Tom heeft zelf al de details met hem geregeld, dus daar heb je geen omkijken naar. Alles wat verder nog geregeld moet worden, ligt bij de notaris. Hij zal op korte termijn contact met je opnemen. Met jullie allebei, trouwens.’ De arts keek afwisselend naar Niklas en Nikita. ‘Met allebei?’ reageerde Niklas wat verbaasd. Wat wantrouwend, wellicht. Hoewel Toms opmerking hem al een hint in die richting had gegeven. De arts knikte. ‘Vraag verder niets, want ik weet niets. Dat is ook niet mijn taak.’ ‘Waarom?’ wilde Nikita weten. Ze hoefde haar vraag niet uit te leggen. Van Bilt keek haar aan. ‘Hij was ernstig ziek, Nikita, het ging niet meer, maar hij wilde jullie nog zien. Hij had longkanker. Jaren geleden waarschuwde ik hem al. Hij rookte veel te veel. En dat is hem noodlottig geworden. Hij liep allang rond met klachten voordat hij naar mij toe kwam. Ik begreep meteen dat het niet goed was en stuurde hem door naar de kliniek. Het was echter al te laat om hem adequaat te helpen. Het enige dat de specialist nog voor hem kon betekenen, was wat extra tijd winnen. Hij vroeg mij om die tijd te beëindigen als het te zwaar werd. Ik had het niet hoeven doen, als ik het niet had gewild. Maar ik ken Tom al mijn hele leven. Ik weet hoe hij

is. Ik weet dat hij het nodig heeft om te vertrekken op een moment waarop hij dat zelf wil, zonder overgeleverd te worden aan de ziekte en aan de zorg van anderen. En dat respecteer ik.'

'Waarom heb je hem niet eerder naar de specialist gestuurd?' vroeg Nikita. Ze was zich ten volle bewust van de kritische klank in haar stem. 'Het was al te laat toen hij bij mij kwam.'

'Dat zei hij toch,' reageerde Niklas geïrriteerd. Nikita negeerde hem. 'Je kende Tom, je wist dat hij te veel rookte en je zag hem ongetwijfeld vaker. Je had met hem moeten praten.'

'Je weet wel beter,' zei Van Bilt met een kleine glimlach. Ja, Nikita wist wel beter. Ze wist dat Tom zich nooit veel van goede adviezen had aangetrokken en zijn eigen weg was gegaan. Maar ze vond evengoed dat de arts verantwoordelijk was voor de dood van Tom. Iemand moest in haar ogen de schuld dragen. Maar ze zei niets meer. 'Jullie kunnen naar hem toe, als jullie dat willen,' zei de dokter. 'De rest regel ik wel.' Na die woorden draaide Van Bilt zich om en liep de bibliotheek uit. Een nieuwe stilte ontstond. Het was Niklas die als eerste plotseling opstond. 'Ik ga naar hem toe,' zei hij. Nikita reageerde niet. Ze bleef zitten en bestudeerde de laatste armzalige resten van het vuur. Ze hoorde Niklas de kamer uit lopen en bleef eenzaam achter met haar woede. Toen de deurbel even later klonk, stond ze als vanzelf op en liep naar de voordeur om de bezoeker binnen te laten. Ongetwijfeld Hans Naus, de begrafenisondernemer van Olme. 'De stijve hark', had Tom hem altijd genoemd. Maar hij mocht hem evengoed. Toen Nikita de deur opende, verscheen automatisch die plichtmatige glimlach op haar gezicht. Hans leek lang en mager boven haar uit te torenen. Zijn ingevallen gezicht was ernstig, als altijd. 'Ik heb begrepen dat Tom ons heeft verlaten.' Nikita knikte. 'Ons heeft verlaten', dacht ze spottend. 'Jou laten stikken' was een betere uitdrukking geweest, schoot het door haar heen. Redelijk gezien vond ze het ongegrond, misschien zelfs laag, om zo te denken. Maar het gevoel bleef. Net als haar glimlach. 'Kom maar mee,' zei ze. Ze liep voor Hans uit naar boven, bijna alsof ze een huis aan een koper liet zien. Het voelde bijna hetzelfde. Alles aan haar lichaam werkte buiten haar bewust-

zijn om. Ze begeleidde Hans de kamer van Tom in, maar vermeed het om naar Tom te kijken. Onwillekeurig wierp ze een blik op Niklas. Ze zag tranen in zijn ogen blinken. Het irriteerde haar, ze vond hem zo hypocriet. Maar nog altijd bleef haar zwakke glimlach gehandhaafd. 'Mag ik jullie beiden mijn diepste deelneming betuigen,' zei Hans. Niklas knikte slechts. Nikita antwoordde met een netjes 'bedankt'. En toen keek ze toch naar Tom, voor het eerst sinds hij zijn lichaam had verlaten. Hij zag er niet dood uit. Het was alsof hij sliep. Nikita kon zich niet herinneren wanneer ze zijn gezicht voor het laatst zo ontspannen had gezien. Het was pijnlijk om dat te beseffen. Misschien had het haar gerust moeten stellen, maar dat gebeurde niet. Haar woede nam alleen maar toe. Onverwacht draaide ze zich om en liep de kamer uit. Ze rende niet, noch gedroeg ze zich op enige andere wijze nerveus. Ze liep slechts weg en liet de mannen achter. Ze hield haar rug recht terwijl ze de trap af daalde, en misschien was er nog altijd die glimlach op haar gezicht. Ze wist het niet. Ze staarde slechts naar de deur, die haar de weg naar buiten bood. Nikita stopte bij de kapstok, pakte haar jas, trok hem aan, waarbij ze erop lette dat de lange mouwen van haar shirtje eronder niet omhoog stroopten – ze vond het altijd zo irritant als dat gebeurde – en knoopte hem zorgvuldig dicht. Ze had het gevoel dat ze zichzelf gadesloeg, zoals ze aandacht besteedde aan iedere knoop apart en bijna dwangmatig steeds opnieuw controleerde of hij wel goed zat. Toen ze naar buiten liep, hield ze haar kin opgeheven om de toegenomen wind te trotseren. Ze liep naar haar auto, stapte in en reed naar huis. Het waren stuk voor stuk eenvoudige, dagelijkse handelingen, die ze slechts van een afstand gade leek te slaan. Alsof ze naar een film keek waarin ze zelf de hoofdrol speelde. Haar lijf voelde vreemd aan toen ze de auto op zijn eigen parkeerplaats bij haar vrijstaande villa in de Doornstraat parkeerde. Ze stapte uit, controleerde of ze de Audi goed had afgesloten en liep haar woning binnen. Alles ging goed, totdat ze de keuken binnenliep om nog een kop koffie te zetten. Ze pakte een kop in haar hand om hem onder in haar espressoapparaat te plaatsen en voelde opeens die orkaan in haar lijf opwellen. Voordat ze wist wat er gebeurde, gooide ze haar koffiekopje tegen de muur. Het kopje spatte met een

harde knal in duizend scherven. Nikita voelde dat ze de controle verloor. Ze probeerde zichzelf tot rust te dwingen, maar haar handen graaiden een mok van het rekje en gooiden ook die tegen de muur. En nog een mok, en nog een mok. Het kapotspringen van de keramiek klonk bijna aangenaam in haar oren. Ze greep pollepels uit de glazen pot en gooide ze door de keuken. Ze kletterden met veel lawaai tegen de zorgvuldig geverfde deurkozijnen. Eentje raakte een vaas, die daardoor bijna omkiepte. Uiteindelijk volgden nog twee handdoeken, die geen schade konden aanrichten maar toch lekker waren om mee te smijten. Nikita voelde de kracht weer uit haar lijf trekken, totdat ze zelf niet meer was dan een slappe vaatdoek, die zich op een keukenstoel liet zakken en wegzonk in de leegte die ze zo goed kende. Ze haatte zichzelf vanwege het controleverlies. Een tijdlang bleef ze op die keukenstoel zitten. De kou nam meer en meer bezit van haar, totdat het in haar botten was doorgedrongen en haar hele lijf verstijfde. Ze wist dat ze het niet warm zou krijgen als ze zich zou omkleden of naar bed zou gaan. Misschien zou ze het nooit meer warm krijgen. Dodelijk vermoeid opeens, stond ze op en liep naar de douche. Ze trok haar kleren uit en liet die als een groot, kleurig hoopje op de grond liggen toen ze in de douche stapte en haar huid rood liet kleuren onder het veel te hete water.

Niklas had inmiddels de zorg voor Tom aan de begrafenisondernemer overgelaten. Hij was naar huis gegaan, huilend. Nikita had niet gehuild, wist hij. Ze had slechts die stomme glimlach op haar gezicht geplakt toen ze Hans naar boven had begeleid. Daarna was ze vertrokken, nog steeds met die glimlach op haar koude gezicht. Hij begreep niet waarom Tom haar ooit had gemogen. Misschien had hij zich laten verblinden door haar knappe kopje, hoewel dat niet echt iets voor Tom leek. Maar dat was de enige reden die Niklas kon verzinnen. Wat anders kon iemand in een ijskoud mens als Nikita zien? Eenmaal thuis plofte hij op de bank neer en schopte zijn schoenen uit. Hij hilde nog steeds. Vanwege Tom, zijn vader, maar vooral vanwege de spijt die hij voelde. Want hij had veel vaker naar Tom toe kunnen gaan. Dan had hij meer verloren, maar ook meer overgehouden. Hij stond weer op en

zette de radio aan. Slechts seconden later galmde *Guns and Roses* door de boxen. Ongetwijfeld zouden de burens weer woedend worden. Hij zou het later wel uitleggen. Bovendien kon hij hen dan verzekeren dat ze snel genoeg van hem af zouden zijn, want hij wilde hier niet wonen. Dat nieuws zou hen ongetwijfeld gelukkig maken. Niklas ging weer op de bank zitten en sloot zijn ogen.

SANDRA BERG

Dertien dagen

Ondanks haar moeilijke jeugd heeft de 28-jarige Nikita zich opgewerkt tot een succesvolle, stijlvolle vrouw. Ze is makelaar en heeft een druk bestaan, waarin alles draait om presteren. Of ze daar echt gelukkig mee is, weet ze zelf niet eens.

Met haar drukke baan heeft ze niet veel tijd voor een sociaal leven, maar ze is al jaren bevriend met de oude Tom Burger, die haar een paar keer heeft geholpen als het slecht met haar ging. Het is alleen jammer dat Nikita het bepaald niet kan vinden met zijn zoon, de slonzige politieagent Niklas. Maar als Tom op sterven ligt, geeft hij deze twee de opdracht om samen op zoek te gaan naar een geheim. Ze botsen continu met elkaar en kunnen het bijna nergens over eens worden. Toch zullen ze wel moeten, als ze ooit willen ontdekken wat Tom hun op zijn sterfbed duidelijk wilde maken.

Sandra Berg woont en werkt in Zweden, waar zij alle ruimte heeft om haar vaak spannende en altijd verrassende romans te schrijven.

NUR 340

ISBN 978-90 5977 600 5

9 789059 776005

Z&K

www.zomerenkeuning.nl